

Arrest

nr. 51 506 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 21 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 23 februari 2010 asielaanvragen in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 augustus 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven dd. 27 augustus 2010 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van eerste verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent afkomstig uit Kumanovë. U zou lid zijn geweest van een etnische Albanese partij, FRD, wat volgens u staat voor "Partia Federale Shqiptarë" (Albanese Federale Partij). In 1992 zou u tijdens het afhaken van een document in een menigte manifestanten zijn terechtgekomen en zijn gearresteerd door de politie. Na een week te hebben vastgezeten en te zijn mishandeld, zou men hebben vastgesteld dat u niets met de manifestatie te maken had. U zou nadien zonder meer zijn vrijgelaten. In 1994 zou u uw huidige echtgenote, Kadiše Kadrijević (O.V.6.583.579), met haar toestemming hebben geschaakt. In hetzelfde jaar huwden jullie officieel. Uw schoonfamilie zou bij de rechtbank een klacht hebben ingediend tegen jullie huwelijk en daar hebben gezegd dat ze het u moeilijk gingen maken. U en uw echtgenote zouden tweemaal zijn gehoord door de rechtbank. De medewerkers van de rechtbank zouden jullie hebben aangeraden om te verhuizen om problemen met uw schoonfamilie te vermijden. U zou enkele keren door uw schoonfamilie zijn geslagen. Uw echtgenote zou sedert drie jaar na jullie huwelijk enkele keren zijn meegenomen door haar familie. U zou haar telkens hebben kunnen overtuigen naar huis terug te keren. Uiteindelijk zou u met uw echtgenote vaak bij uw ooms in Lojan hebben verbleven en af en toe naar uw ooms in Kosovo zijn geweest. In Lojan zou u geen problemen met uw schoonfamilie hebben gehad. Tijdens het gewapende conflict in Macedonië zou u voedsel voor het etnisch Albanese Nationaal Bevrijdingsleger, UÇK, in uw woning hebben opgeslagen. In 2002 zouden agenten van de Alfa-eenheid in de regio mensen hebben gezocht die hulp hadden geboden aan het UÇK. Eind 2002 zouden agenten van de Alfa-eenheid ook bij u thuis zijn gekomen. Men zou u ervan hebben verdacht telefonische contacten met het UÇK te onderhouden en hen van voedsel te voorzien. Tijdens de inval van de Alfa-eenheid bij u thuis zou u afwezig zijn geweest. Uw echtgenote zou tijdens deze inval zijn geslagen. Men zou tevens uw achtjarige zoon, J.(...), hebben mishandeld, waardoor hij blijvende gehoorschade zou hebben opgelopen. Uw dochter, R.(...), die op dat ogenblik enkele maanden oud was, zou door de agenten in haar slaap zijn gedood. Uw echtgenote zou na de inval medische hulp zijn gaan zoeken, wat haar in het ziekenhuis van Kumanovë werd geweigerd. U zou dit incident bij uw partij, de FRD, hebben gemeld. Uw partij zou u evenwel niet hebben geholpen. Sindsdien zou u niet meer op deze partij hebben gestemd. In 2005 zouden rond twee uur in de nacht gemaskerde mannen uw woning zijn binnengevallen en naar u hebben gevraagd. U zou op dat ogenblik in Lojan zijn geweest. Uw zwangere echtgenote zou zijn mishandeld. Diezelfde nacht zou ze zwangerschapscomplicaties hebben gekregen en zich in het ziekenhuis hebben laten onderzoeken. De arts zou hebben vastgesteld dat jullie ongeborn kind overleden was. U zou de avond na het incident thuis zijn gekomen en het voorval hebben vernomen. U zou uw echtgenote hebben gezegd dat het vermoedelijk de Alfa-eenheid was die u zocht. De volgende dag zou u terug naar Lojan zijn vertrokken. Vier dagen later zou u klacht zijn gaan indienen bij de politie. Die zou u hebben gezegd dat de daders waarschijnlijk burgers waren en dat dit wel vaker gebeurde. Ze zou tevens hebben beloofd u met alles te helpen. In 2007 of in 2008 zou u in het centrum van Kumanovë zijn tegengehouden door neven en ooms van uw echtgenote. U zou door hen zijn geslagen. Uw echtgenote zou opnieuw door haar familie zijn meegenomen. U zou klacht hebben ingediend bij de politie, die uw klacht noteerde. U en de daders zouden naar de rechtbank zijn opgeroepen. Uw schoonfamilie zou echter niet zijn komen opdagen. U zou uw echtgenote opgebeld en afgesproken hebben om haar bij haar familie te komen ophalen. Na het incident van 2007 of 2008 zou u samen met uw gezin terug bij uw ooms in Lojan zijn ingetrokken. In de zomer van 2009 kreeg uw zoon, Irfan, een fietsongeval op de parking van het ziekenhuis in Kumanovë. U zou die avond op bezoek zijn geweest bij een vriend. Dezelfde avond zou u bij uw thuiskomst het ongeluk hebben vernomen. De volgende dag zou u uw zoon in het ziekenhuis van Skopje zijn gaan bezoeken. Terwijl u water haalde, zou de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë bij uw zoon in het ziekenhuis van Skopje zijn langsgekomen. Van uw echtgenote kreeg u te horen hebben dat de directeur uw bewusteloze zoon in het gezicht had geslagen opdat hij niets zou vertellen over het gebeurde. De aanwezige verpleegsters zouden u hebben gezegd de politie er niet bij te halen omdat zij geen problemen wilden in het ziekenhuis. Enkele dagen nadat uw zoon uit het ziekenhuis was ontslagen, zou u bij de politie van Kumanovë klacht hebben ingediend tegen de directeur van het ziekenhuis te Kumanovë. Uw klacht zou zijn genoteerd en u werd aangeraden een pro deo-advocaat te zoeken. De advocaat die u vond, zou u hebben gezegd u niet te kunnen helpen. Uw echtgenote had intussen gehoord dat de advocaat tot dezelfde Albanese partij, BDI (Democratische Unie voor Integratie), als de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë behoorde. U besloot geen andere advocaat te zoeken. In 2009 zou u een convocatie van de rechtbank hebben gekregen in verband met een brand bij uw burelen. Uw woning zou door de brand schade aan de elektriciteitsbedrading hebben opgelopen. Omdat u de herstellingen zelf had uitgevoerd, zou de elektriciteitsmaatschappij, Svetlina, een klacht tegen u hebben ingediend. U zou tweemaal naar de rechtbank zijn geweest, waar u te horen kreeg dat het gehoor werd uitgesteld. Omwille van uw vroegere problemen met de Alfa-eenheid, wegens de problemen met uw schoonfamilie en omdat u een veroordeling vreest wegens het illegaal herstellen van uw elektriciteit,

besloot u het land te verlaten. Ook hoopte u dat uw zieke kinderen, uw dove zoon J.(...) en uw zoon O.(...), die ziek zou zijn van bij zijn geboorte, in België een gepaste behandeling zouden krijgen. U regelde paspoorten en vertrek met uw hele gezin op 21 februari 2010 met een bus naar België. Op 23 februari 2010 heeft u hier een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Macedonische paspoort, uitgereikt op 18 februari 2010, uw geboorteakte, uitgereikt op 18 januari 2010, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 24 april 2004, de paspoorten van uw vijf kinderen, allen uitgereikt op 15 februari 2010, een ongedateerde convocatie van de rechtbank van Eerste Aanleg te Kumanovë, waarin staat dat u zich op 12 februari 2010 moet aanbieden als beschuldigde, medische attesten van uw zoon, J.(...), een medisch attest van uw zoon O.(...), uw huwelijksakte, d.d. 30 juli 2002, een overlijdensakte van uw dochter, R.(...), d.d. 20 september 2002, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de eerste bladzijde uit het paspoort van uw moeder, een internationale geboorteakte van uw zoon, O.(...), d.d. 12 maart 2010, een geboorteakte van uw zoon, Orhan, d.d. 6 april 2004, een geboorteakte van uw dochter, M.(...), d.d. 6 april 2004, een geboorteakte van uw zoon, I.(...), d.d. 7 april 2004, een geboorteakte van uw zoon, J.(...), d.d. 6 april 2004 en een akte van inbeschuldigingstelling van de rechtbank van Eerste Aanleg van Kumanovë, d.d. 15 juli 2009, wegens het illegaal aftappen van elektriciteit.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten en de elementen aanwezig in uw administratieve dossier, ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw arrestatie en hardhandige ondervraging door de politie in 1992 naar aanleiding van een manifestatie waar u toevallig in was verzeild geraakt, dient te worden opgemerkt dat u na het vaststellen van uw onschuld – u had immers niets met de manifestanten te maken – zonder meer mocht beschikken. Evenmin kwamen er (juridische) gevolgen uit deze aanhouding voort (gehoorverslag Commissariaat-generaal I p. 7). Bovendien dateren deze feiten reeds van achttien jaar geleden en zijn zij derhalve te ver in het verleden gesitueerd om heden alsnog te kunnen getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft het door u beweerd optreden van de Alfa-eenheid eind 2002, met name dat deze eenheid uw woning zou zijn binnengevallen omdat zij u ervan verdacht hulp te hebben geboden aan het UÇK, waarbij uw echtgenote en kinderen werden mishandeld, dient volgende vaststelling te worden gemaakt: uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Alfa-eenheden pas in januari 2005 werden opgericht als snelle interventie-eenheid tegen straatcriminaliteit. Uw bewering dat u en uw gezin reeds eind 2002 het slachtoffer werden van deze eenheid (gehoor CGVS I pp. 5, 7, 8), wordt door deze vaststelling volledig ondermijnd. Voorts is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde nooit het gewapende verzet in Macedonië, het UÇK, te hebben geholpen (gehoor CGVS I p. 5), terwijl uw echtgenote beweerde dat u deze groepering wel hielp met voedsel en kledij (gehoor CGVS I vrouw p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bij uw gehoor op 19 juli 2010, beweerde u plots wel degelijk het UÇK te hebben geholpen. U zou voor dit leger bij u thuis voedsel hebben verzameld (gehoor CGVS II p. 2). U stelde dat u bij uw eerste gehoor op 29 maart 2010 dit feit opzettelijk verzwegen omdat mensen u dit aanraadden (gehoor CGVS II p. 2). Die uitleg is echter geenszins afdoende noch overtuigend. Er mag dan ook van een asielzoeker worden verwacht dat hij de autoriteiten om wiens bescherming hij verzoekt, vertrouwt en van bij aanvang alle relevante elementen aangaande zijn asielverzoek op de hoogte te brengen.

Verder is het merkwaardig dat u de volledige benaming de partij waarvan u beweerde lid te zijn, met name de FRD, niet kent, terwijl u beweerde uw problemen met haar te hebben besproken (gehoor CGVS I p. 6). Gevraagd naar de volledige benaming van het acroniem, FRD, verklaarde u deze niet te kennen (gehoor CGVS I p. 6 en CGVS II p. 4). U stelde aanvankelijk verkeerdelijk dat het om de "Partia Demokratike Shqiptare" zou gaan (gehoor CGVS I p. 6). Bij uw gehoor op 19 juli 2010 stelde u dan weer eerst dat het om de "Partia Kombetare Shqiptare" zou gaan, waarna u uw verklaringen aanpaste en beweerde dat het om de "Partia Federale Shqiptare" zou gaan (gehoor CGVS II p. 4). In werkelijkheid staat de benaming FRD niet voor de Albanese Democratische Partij, afgekort als PDSh, maar voor de Nieuwe Democratische Krachten.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder in het gedrang door enkele omissies en tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde uw echtgenote op haar gehoor op 29 maart 2010 dat er **in 2005 een inval** van gemaskerde mannen bij jullie thuis plaatsvond. Ze zou hierbij ernstig zijn mishandeld. **U maakte geen enkel gewag van dit incident**, noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw gehoor op 29 maart 2010 op het Commissariaat-generaal. Geconfronteerd met deze omissie, stelde u enkel dat men u er niets over had gevraagd (gehoor CGVS II p. 3). Uw echtgenote verklaarde over het incident het volgende: gemaskerde onbekenden, gekleed in legeruniformen, zouden de woning zijn binnengevallen, maar ze zou **nooit hebben geweten tot welke dienst** ze behoorden (gehoor CGVS I vrouw p. 6 en CGVS II vrouw p. 8). U zou volgens haar verklaringen op dat moment **in Gjilane** (Kosovo) hebben verbleven en **enkele dagen tot een week later uit Kosovo zijn teruggekeerd** (gehoor CGVS II p.8). **Drie weken na het incident** zou ze met gezondheidsklachten naar het ziekenhuis zijn gegaan en er hebben **vernomen dat haar ongeboren kind overleden** was (gehoor CGVS II vrouw p. 8). Er zou **nooit klacht** zijn ingediend naar aanleiding van het gebeurde (gehoor CGVS II vrouw p. 9). U verklaarde over hetzelfde incident het volgende tijdens uw gehoor op 19 juli 2010: U zou tijdens de inval bij familie **in Lojan (Macedonië)** hebben verbleven. Uw echtgenote zou hiervan op de hoogte zijn geweest. U zou de **ochtend na het incident thuis** zijn gekomen en hebben vernomen wat uw gezin was overkomen. Uw **echtgenote zou reeds in het ziekenhuis zijn geweest, waar ze had vernomen dat haar zwangerschap beëindigd** was. U zou de volgende dag naar Lojan zijn teruggekeerd en vier dagen later naar aanleiding van het gebeurde **klacht hebben ingediend bij de politie** (gehoor CGVS II pp. 5-6). Waar uw echtgenote verklaarde dat ze nooit had geweten wie de gemaskerde daders waren, beweerde u aanvankelijk dat u van haar vernam dat het om de Alfa-eenheid ging (gehoor CGVS II p. 2). Geconfronteerd met deze inconsistentie, veranderde u uw verklaringen en stelde nu dat u tegen uw echtgenote had gezegd dat het om de Alfa-eenheid moest gaan (gehoor CGVS II p. 3).

Aangaande het fietsongeluk dat uw zoon, I(...), had in de zomer van 2009, dient het volgende te worden vastgesteld: waar uw echtgenote stelde dat het ongeluk één van jullie vluchtaanleidingen was, maakte u geen enkel gewag van dit incident, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 maart 2010. Na confrontatie met deze omissie tijdens uw gehoor op 19 juli 2010, stelde u enkel wel eerder over het incident te hebben gesproken (gehoor CGVS II p. 8), hetgeen niet strookt met de inhoud van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, noch met de inhoud van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Over het ongeluk verklaarde uw echtgenote het volgende: uw zoon Irfan zou samen met u onderweg zijn geweest van bij uw familie naar jullie woning, toen hij het ongeluk op de parking van het ziekenhuis kreeg (gehoor CGVS vrouw p. 2). U verklaarde evenwel over de avond van het ongeluk dat u toen op bezoek was bij een vriend. U zou pas om negen uur in de ochtend thuis zijn gekomen en toen het ongeval van uw zoon hebben vernomen (gehoor CGVS II p. 7). Even verder paste u uw verklaringen aan en beweerde het volgende: op het moment dat u bij iemand op bezoek was, zou u hebben vernomen dat uw zoon gevallen was. Opnieuw paste u uw verklaringen aan en stelde plots dat u de avond van het ongeval van uw zoon thuiskwam en van de aanwezige politie vernam dat uw zoon gevallen was en in het ziekenhuis lag. De volgende ochtend zou u hem in het ziekenhuis van Skopje zijn gaan opzoeken (gehoor CGVS II p. 7). U verklaarde dat u van uw echtgenote had vernomen dat de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë uw bewusteloze zoon had geslagen om hem te beletten verklaringen over het ongeluk af te leggen in het nadeel van de directeur (gehoor CGVS II p. 8). Deze verklaring houdt echter geen steek. Gevraagd waarom men iemand in coma zou slaan om hem het zwijgen op te leggen, bleef u een concreet antwoord schuldig (gehoor CGVS II p. 8). De naam van de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë die uw zoon zou hebben geslagen en waartegen u een klacht zou hebben ingediend, kende u niet (gehoor CGVS II p. 8). Evenmin kende u de naam van de advocaat, die net zoals de directeur lid zou zijn geweest van de partij BDI, en die uw zaak zou hebben geweigerd te verdedigen (gehoor CGVS II p. 8). Gelet op alle bovenstaande vaststellingen komt uw geloofwaardigheid aangaande het incident van 2005 en het incident met de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë volledig op de helling te staan.

Over uw problemen met uw schoonfamilie, die tegen uw huwelijk was gekant, u sloeg en uw echtgenote meermaals naar haar ouderlijke woning meenam, dient te worden opgemerkt dat deze feiten van louter inter-persoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en derhalve niet zonder meer ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin houden dergelijke problemen verband met de bepalingen inzake subsidiaire

bescherming, temeer daar uit uw verklaringen niet blijkt dat u in dit verband geen beroep kon/kan doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. U meldde uw problemen met uw schoonfamilie in het verleden bij de politie, die uw klacht noteerde en deze naar de rechtbank doorverwees. U zou door de rechtbank zijn opgeroepen om samen met uw agressors gehoord te worden; uw schoonfamilie zou echter niet zijn komen opdagen (gehoor CGVS I p. 10). Bovendien zijn de problemen met uw schoonfamilie van louter lokale aard en voorts haalde u onvoldoende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich, om dergelijke problemen in de toekomst te vermijden, niet elders in Macedonië zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen problemen had met uw schoonfamilie wanneer u in het dorp Lojan, waar u familie had wonen, verbleef (gehoor CGVS I pp.10, 12). U verklaarde voorts zich niet (definitief) elders te kunnen vestigen omdat u hiervoor geen werk en geen geld had (gehoor CGVS I p. 10). De aangehaalde elementen zijn evenwel problemen van louter socio-economische aard, die als dusdanig evenmin enig verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hierbij dient nog te worden bemerkt dat de teneur van uw verklaringen betreffende de meer recente problemen met uw schoonfamilie, niet overeenkomt met de verklaringen van uw echtgenote. Zo haalde u steeds aan dat u werd geslagen door uw schoonbroers en dat uw echtgenote door hen steeds bij u werd weggehaald omdat ze niet akkoord waren met jullie huwelijk (gehoor CGVS pp. 8-10). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze vrijwillig met haar broers meeging omdat jullie echtelijke problemen hadden. U zou door haar broers zijn geslagen omdat u wilde beletten dat ze met hen meeging. Verder zou uw echtgenote telkens naar u zijn teruggekeerd omwille van jullie kinderen. Uw echtgenote zou zelfs uit eigen beweging een echtscheiding hebben aangevraagd bij de rechtbank (gehoor CGVS I vrouw pp. 4,5), hetgeen ook wordt bevestigd door het door uw echtgenote neergelegde verzoek tot echtscheiding, d.d. 5 februari 2007, dat zich in het administratieve dossier bevindt.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw probleem met de elektriciteitsfirma, Svetlina, die een klacht bij het gerecht tegen u had ingediend omdat u zelf uw elektriciteitsnet zou hebben hersteld (gehoor CGVS I p. 4), niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde akte van inbeschuldigingstelling. Uit de door u neergelegde akte van inbeschuldigingstelling blijkt immers dat u werd beschuldigd van het illegaal aftappen van elektriciteit op het netwerk zonder in het bezit te zijn geweest van een contract bij de elektriciteitsleverancier, EVN. Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat het door u aangehaalde probleem met de elektriciteitsfirma van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is en u bovendien niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gerechtelijke procedure tegen u niet volgens de principes van een rechtsstaat en/of oneerlijk zou worden gevoerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, nationaliteit en uw burgerlijke staat, die door mij niet in twijfel worden getrokken. De identiteitsdocumenten van uw kinderen (paspoorten en geboorteaktes) en uw ouders (kopie identiteitskaart en kopie paspoort), bevestigen de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen. Hieraan wordt door mij evenmin getwijfeld. Wat betreft de door u neergelegde ongedateerde convocatie van de rechtbank van Eerste Aanleg, waarin u werd opgeroepen om zich op 12 februari 2010 als beschuldigde aan te bieden, dient te worden opgemerkt dat het document niet werd gedateerd, noch dat het uw adres bevat op de daarvoor voorziene plaats. Bovendien hangt het niet ingevulde ontvangstbewijs nog steeds aan deze oproeping. Bijgevolg ontbeert dit document elke bewijswaarde. De overlijdensakte van uw dochter, R.(...), bevestigt uw verklaringen dat uw dochter is overleden. Dit document kan evenwel geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen over het overlijden van uw dochter, daar uit dit document niet kan worden afgeleid waardoor en in welke omstandigheden uw dochter is overleden. Uit de medische attesten van uw zoon, J.(...), blijkt dat hij werd geopereerd aan zijn oor en werd opgevolgd voor problemen aan het gehoor, maar deze documenten geven evenmin enig uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hetzelfde dient te worden gezegd over het medische attest van uw zoon, O.(...). Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, kan niet zonder meer besloten worden dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zonen, J.(...) en O.(...) verband houden met de criteria vermeld in artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 19 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent afkomstig uit Lipkovo. In 1994 zou u zich door uw huidige echtgenoot, E.(...) K.(...) (O.V. 6.583.579), tegen de wil van uw familie hebben laten schaken. Jullie traden nog datzelfde jaar in het huwelijk. Sinds uw huwelijk zou uw vader uw echtgenoot regelmatig hebben geslagen. In 2001 zou uw echtgenoot het UÇK (Ushtria Çlirimtare Kombetare, het etnisch Albanese Nationaal Bevrijdingsleger) hebben geholpen met voedsel en kledij. Omwille van zijn activiteiten zou hij niet onder de amnestiewet zijn gevallen. Eind augustus 2002 zouden agenten van de Alfa-eenheid bij u thuis zijn binnengevallen. Uw echtgenoot zou op dat ogenblik afwezig zijn geweest. U zou zwaar zijn aangepakt en naar buiten zijn gesleurd. Uw kinderen, die werden gedwongen binnen te blijven, zouden zijn geslagen. Uw zoon Y.(...) zou aan deze agressie een blijvend oorletsel hebben overgehouden. Uw twee maanden oude dochter, R.(...), zou door de agenten zijn geschopt. Twee dagen na het incident zou u naar het ziekenhuis zijn gegaan om uw dochter te laten onderzoeken. De kinderarts zou niets hebben vastgesteld. Tien dagen later zou uw dochter zijn overleden. U maakte nergens melding van het gebeurde en diende geen klacht in omdat u vreesde niet geloofd te worden. In 2005 zouden gemaskerde mannen opnieuw uw woning zijn binnengevallen. Ze zouden naar uw echtgenoot hebben gevraagd, die op dat ogenblik in Kosovo was. U, die op dat moment zwanger was, zou drie keer zijn geslagen en geduwd. Uw echtgenoot zou bijna een week later thuis zijn gekomen en van u hebben vernomen wat er was gebeurd. Drie weken na het incident zou u op controle naar het ziekenhuis geweest zijn, waar werd vastgesteld dat uw ongeboren kind was overleden. U werd gedurende een week opgenomen in het ziekenhuis. U maakte nadien nergens melding van wat u was overkomen. In ongeveer 2007 zouden uw broers u hebben opgehaald en naar uw ouderlijke woning hebben gebracht omdat u de dood van uw dochter, R.(...), niet kon verwerken. U zou vrijwillig zijn meegegaan omdat u ruzie had met uw echtgenoot. Uw echtgenoot, die wilde beletten dat u met uw broers meeding, zou door hen zijn geslagen. Twee maal zou u naar de rechtbank zijn geweest om de scheiding aan te vragen. Toen u in de rechtbank te horen kreeg dat u omwille van uw onstabiele geestelijke gezondheidstoestand na een echtscheiding waarschijnlijk uw kinderen niet toegewezen zou krijgen, zou u uiteindelijk hebben afgezien van de scheiding. U zou intussen voor uw depressie in behandeling zijn geweest. In 2007 zou uw huis brandschade hebben opgelopen na een brand in de woning van uw burens. Omdat de elektriciteit in uw woning niet meteen door de elektriciteitsmaatschappij werd hersteld, zou uw echtgenoot dit zelf hebben gedaan. Zeven maanden geleden zou uw zoon, I.(...), op de parking van het ziekenhuis te Kumanovë een ongeluk met zijn fiets hebben gehad. Hij zou in het ziekenhuis van Kumanovë de eerste hulp hebben gekregen. Daarna zou hij naar het ziekenhuis van Skopje zijn overgebracht, waar hij twee dagen in coma zou hebben gelegen. De directeur van het ziekenhuis van Kumanovë zou hem in het ziekenhuis van Skopje zijn komen opzoeken en hem oorvegen hebben gegeven om hem te doen afzien van een klacht tegen het ziekenhuis. U zou hierna een klacht tegen de directeur hebben ingediend. Uw zaak zou echter zijn afgewezen. U meent dat u niet serieus werd genomen omdat de directeur van het ziekenhuis en de advocaat die u voor de opvolging van uw klacht toegewezen kreeg, tot de etnisch Albanese partij BDI (Democratische Unie voor Integratie), behoren. Enkele dagen voor jullie vertrek zouden jullie hebben vernomen dat de elektriciteitsmaatschappij een klacht tegen uw echtgenoot had ingediend en hij vervolgd zou worden wegens het stelen van elektriciteit. In april 2010 zou uw echtgenoot opnieuw voor de rechtbank moeten verschijnen. Om hieraan te ontsnappen, zouden jullie hebben besloten het land te verlaten. U zou Macedonië hebben verlaten samen met uw echtgenoot en jullie vijf minderjarige kinderen op 20 februari 2010. U zou op 21 februari 2010 in België zijn aangekomen, waar u op 23 februari 2010 asiel vroeg. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw Macedonische paspoort, uitgereikt op 18 februari 2010, uw geboorteakte, d.d. 30 juli 2002, uw nationaliteitsbewijs, d.d. 30 juli 2002 en een medisch attest van 16 januari 2003, waarin staat dat u voor een depressie werd behandeld. Na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal legde u nog de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 18 februari 2010, het paspoort van uw echtgenoot, eveneens uitgereikt op 18 februari 2010, de paspoorten van uw kinderen, allen uitgereikt op 15 februari 2010, een proces-verbaal van de rechtbank van Eerste Aanleg met betrekking tot uw aanvraag tot een echtscheiding, d.d. 15 juni 2007 en documenten en foto's aangaande het fietsongeluk van uw zoon E.(...).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat in hoofde van u niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U steunt uw asielaanvraag immers integraal op de motieven die eveneens door uw echtgenoot, E.(...) K.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten en de elementen aanwezig in uw administratieve dossier, ten aanzien van u niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw arrestatie en hardhandige ondervraging door de politie in 1992 naar aanleiding van een manifestatie waar u toevallig in was verzeild geraakt, dient te worden opgemerkt dat u na het vaststellen van uw onschuld – u had immers niets met de manifestanten te maken – zonder meer mocht beschikken. Evenmin kwamen er (juridische) gevolgen uit deze aanhouding voort (gehoorverslag Commissariaat-generaal I p. 7). Bovendien dateren deze feiten reeds van achttien jaar geleden en zijn zij derhalve te ver in het verleden gesitueerd om heden alsnog te kunnen getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft het door u beweerd optreden van de Alfa-eenheid eind 2002, met name dat deze eenheid uw woning zou zijn binnengevallen omdat zij u ervan verdacht hulp te hebben geboden aan het UÇK, waarbij uw echtgenote en kinderen werden mishandeld, dient volgende vaststelling te worden gemaakt: uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Alfa-eenheden pas in januari 2005 werden opgericht als snelle interventie-eenheid tegen straatcriminaliteit. Uw bewering dat u en uw gezin reeds eind 2002 het slachtoffer werden van deze eenheid (gehoor CGVS I pp. 5, 7, 8), wordt door deze vaststelling volledig ondermijnd. Voorts is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde nooit het gewapende verzet in Macedonië, het UÇK, te hebben geholpen (gehoor CGVS I p. 5), terwijl uw echtgenote beweerde dat u deze groepering wel hielp met voedsel en kledij (gehoor CGVS I vrouw p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bij uw gehoor op 19 juli 2010, beweerde u plots wel degelijk het UÇK te hebben geholpen. U zou voor dit leger bij u thuis voedsel hebben verzameld (gehoor CGVS II p. 2). U stelde dat u bij uw eerste gehoor op 29 maart 2010 dit feit opzettelijk verzwegen omdat mensen u dit aanraadden (gehoor CGVS II p. 2). Die uitleg is echter geenszins afdoende noch overtuigend. Er mag dan ook van een asielzoeker worden verwacht dat hij de autoriteiten om wiens bescherming hij verzoekt, vertrouwt en van bij aanvang alle relevante elementen aangaande zijn asielverzoek op de hoogte te brengen.

Verder is het merkwaardig dat u de volledige benaming de partij waarvan u beweerde lid te zijn, met name de FRD, niet kent, terwijl u beweerde uw problemen met haar te hebben besproken (gehoor CGVS I p. 6). Gevraagd naar de volledige benaming van het acroniem, FRD, verklaarde u deze niet te kennen (gehoor CGVS I p. 6 en CGVS II p. 4). U stelde aanvankelijk verkeerdelijk dat het om de "Partia Demokratike Shqiptare" zou gaan (gehoor CGVS I p. 6). Bij uw gehoor op 19 juli 2010 stelde u dan weer eerst dat het om de "Partia Kombetare Shqiptare" zou gaan, waarna u uw verklaringen aanpaste en beweerde dat het om de "Partia Federale Shqiptare" zou gaan (gehoor CGVS II p. 4). In werkelijkheid staat de benaming FRD niet voor de Albanese Democratische Partij, afgekort als PDSh, maar voor de Nieuwe Democratische Krachten.

*De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder in het gedrang door enkele omissies en tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde uw echtgenote op haar gehoor op 29 maart 2010 dat er **in 2005 een inval** van gemaskerde mannen bij jullie thuis plaatsvond. Ze zou hierbij ernstig zijn mishandeld. **U maakte geen enkel gewag van dit incident**, noch tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw gehoor op 29 maart 2010 op het Commissariaat-generaal. Geconfronteerd met deze omissie, stelde u enkel dat men u er niets over had gevraagd (gehoor CGVS II p. 3). Uw echtgenote verklaarde over het incident het volgende: gemaskerde onbekenden, gekleed in legeruniformen, zouden de woning zijn binnengevallen, maar ze zou **nooit hebben geweten tot welke dienst** ze behoorden (gehoor CGVS I vrouw p. 6 en CGVS II vrouw p. 8). U zou volgens haar verklaringen op dat moment **in Gijlane** (Kosovo) hebben verbleven en **enkele dagen tot een week later uit Kosovo zijn teruggekeerd** (gehoor CGVS II p.8). **Drie weken na het incident***

zou ze met gezondheidsklachten naar het ziekenhuis zijn gegaan en er hebben **vernomen dat haar ongeboren kind overleden** was (gehoor CGVS II vrouw p. 8). Er zou **nooit klacht** zijn ingediend naar aanleiding van het gebeurde (gehoor CGVS II vrouw p. 9). U verklaarde over hetzelfde incident het volgende tijdens uw gehoor op 19 juli 2010: U zou tijdens de inval bij familie **in Lojan (Macedonië)** hebben verbleven. Uw echtgenote zou hiervan op de hoogte zijn geweest. U zou de **ochtend na het incident thuis** zijn gekomen en hebben vernomen wat uw gezin was overkomen. Uw **echtgenote zou reeds in het ziekenhuis zijn geweest, waar ze had vernomen dat haar zwangerschap beëindigd** was. U zou de volgende dag naar Lojan zijn teruggekeerd en vier dagen later naar aanleiding van het gebeurde **klacht hebben ingediend bij de politie** (gehoor CGVS II pp. 5-6). Waar uw echtgenote verklaarde dat ze nooit had geweten wie de gemaskerde daders waren, beweerde u aanvankelijk dat u van haar vernam dat het om de Alfa-eenheid ging (gehoor CGVS II p. 2). Geconfronteerd met deze inconsistentie, veranderde u uw verklaringen en stelde nu dat u tegen uw echtgenote had gezegd dat het om de Alfa-eenheid moest gaan (gehoor CGVS II p. 3).

Aangaande het fietsongeluk dat uw zoon, I.(...), had in de zomer van 2009, dient het volgende te worden vastgesteld: waar uw echtgenote stelde dat het ongeluk één van jullie vluchtaanleidingen was, maakte u geen enkel gewag van dit incident, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 maart 2010. Na confrontatie met deze ommissie tijdens uw gehoor op 19 juli 2010, stelde u enkel wel eerder over het incident te hebben gesproken (gehoor CGVS II p. 8), hetgeen niet strookt met de inhoud van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, noch met de inhoud van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Over het ongeluk verklaarde uw echtgenote het volgende: uw zoon I.(...) zou samen met u onderweg zijn geweest van bij uw familie naar jullie woning, toen hij het ongeluk op de parking van het ziekenhuis kreeg (gehoor CGVS vrouw p. 2). U verklaarde evenwel over de avond van het ongeluk dat u toen op bezoek was bij een vriend. U zou pas om negen uur in de ochtend thuis zijn gekomen en toen het ongeval van uw zoon hebben vernomen (gehoor CGVS II p. 7). Even verder paste u uw verklaringen aan en beweerde het volgende: op het moment dat u bij iemand op bezoek was, zou u hebben vernomen dat uw zoon gevallen was. Opnieuw paste u uw verklaringen aan en stelde plots dat u de avond van het ongeval van uw zoon thuiskwam en van de aanwezige politie vernam dat uw zoon gevallen was en in het ziekenhuis lag. De volgende ochtend zou u hem in het ziekenhuis van Skopje zijn gaan opzoeken (gehoor CGVS II p. 7). U verklaarde dat u van uw echtgenote had vernomen dat de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë uw bewusteloze zoon had geslagen om hem te beletten verklaringen over het ongeluk af te leggen in het nadeel van de directeur (gehoor CGVS II p. 8). Deze verklaring houdt echter geen steek. Gevraagd waarom men iemand in coma zou slaan om hem het zwijgen op te leggen, bleef u een concreet antwoord schuldig (gehoor CGVS II p. 8). De naam van de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë die uw zoon zou hebben geslagen en waartegen u een klacht zou hebben ingediend, kende u niet (gehoor CGVS II p. 8). Evenmin kende u de naam van de advocaat, die net zoals de directeur lid zou zijn geweest van de partij BDI, en die uw zaak zou hebben geweigerd te verdedigen (gehoor CGVS II p. 8). Gelet op alle bovenstaande vaststellingen komt uw geloofwaardigheid aangaande het incident van 2005 en het incident met de directeur van het ziekenhuis van Kumanovë volledig op de helling te staan.

Over uw problemen met uw schoonfamilie, die tegen uw huwelijk was gekant, u sloeg en uw echtgenote meermaals naar haar ouderlijke woning meenam, dient te worden opgemerkt dat deze feiten van louter inter-persoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en derhalve niet zonder meer ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin houden dergelijke problemen verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, temeer daar uit uw verklaringen niet blijkt dat u in dit verband geen beroep kon/kan doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. U meldde uw problemen met uw schoonfamilie in het verleden bij de politie, die uw klacht noteerde en deze naar de rechtbank doorverwees. U zou door de rechtbank zijn opgeroepen om samen met uw agressors gehoord te worden; uw schoonfamilie zou echter niet zijn komen opdagen (gehoor CGVS I p. 10). Bovendien zijn de problemen met uw schoonfamilie van louter lokale aard en voorts haalde u onvoldoende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich, om dergelijke problemen in de toekomst te vermijden, niet elders in Macedonië zou kunnen vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen problemen had met uw schoonfamilie wanneer u in het dorp Lojan, waar u familie had wonen, verbleef (gehoor CGVS I pp.10, 12). U verklaarde voorts zich niet (definitief) elders te kunnen vestigen omdat u hiervoor geen werk en geen geld had (gehoor CGVS I p. 10). De aangehaalde elementen zijn evenwel problemen van louter socio-economische aard, die als dusdanig evenmin enig verband houden met de criteria voorzien

in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hierbij dient nog te worden bemerkt dat de teneur van uw verklaringen betreffende de meer recente problemen met uw schoonfamilie, niet overeenkomt met de verklaringen van uw echtgenote. Zo haalde u steeds aan dat u werd geslagen door uw schoonbroers en dat uw echtgenote door hen steeds bij u werd weggehaald omdat ze niet akkoord waren met jullie huwelijk (gehoor CGVS pp. 8-10). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze vrijwillig met haar broers meeging omdat jullie echtelijke problemen hadden. U zou door haar broers zijn geslagen omdat u wilde beletten dat ze met hen meeging. Verder zou uw echtgenote telkens naar u zijn teruggekeerd omwille van jullie kinderen. Uw echtgenote zou zelfs uit eigen beweging een echtscheiding hebben aangevraagd bij de rechtbank (gehoor CGVS I vrouw pp. 4,5), hetgeen ook wordt bevestigd door het door uw echtgenote neergelegde verzoek tot echtscheiding, d.d. 5 februari 2007, dat zich in het administratieve dossier bevindt.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw probleem met de elektriciteitsfirma, Svetlina, die een klacht bij het gerecht tegen u had ingediend omdat u zelf uw elektriciteitsnet zou hebben hersteld (gehoor CGVS I p. 4), niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde akte van inbeschuldigingstelling. Uit de door u neergelegde akte van inbeschuldigingstelling blijkt immers dat u werd beschuldigd van het illegaal aftappen van elektriciteit op het netwerk zonder in het bezit te zijn geweest van een contract bij de elektriciteitsleverancier, EVN. Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat het door u aangehaalde probleem met de elektriciteitsfirma van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is en u bovendien niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gerechtelijke procedure tegen u niet volgens de principes van een rechtsstaat en/of oneerlijk zou worden gevoerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, nationaliteitsbewijs en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, nationaliteit en uw burgerlijke staat, die door mij niet in twijfel worden getrokken. De identiteitsdocumenten van uw kinderen (paspoorten en geboorteaktes) en uw ouders (kopie identiteitskaart en kopie paspoort), bevestigen de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen. Hieraan wordt door mij evenmin getwijfeld. Wat betreft de door u neergelegde ongedateerde convocatie van de rechtbank van Eerste Aanleg, waarin u werd opgeroepen om zich op 12 februari 2010 als beschuldigde aan te bieden, dient te worden opgemerkt dat het document niet werd gedateerd, noch dat het uw adres bevat op de daarvoor voorziene plaats. Bovendien hangt het niet ingevulde ontvangstbewijs nog steeds aan deze oproeping. Bijgevolg ontbeert dit document elke bewijswaarde. De overlijdensakte van uw dochter, R.(...), bevestigt uw verklaringen dat uw dochter is overleden. Dit document kan evenwel geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen over het overlijden van uw dochter, daar uit dit document niet kan worden afgeleid waardoor en in welke omstandigheden uw dochter is overleden. Uit de medische attesten van uw zoon, J.(...), blijkt dat hij werd geopereerd aan zijn oor en werd opgevolgd voor problemen aan het gehoor, maar deze documenten geven evenmin enig uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hetzelfde dient te worden gezegd over het medische attest van uw zoon, O.(...). Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, kan niet zonder meer besloten worden dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zonen, J.(...) en O.(...), verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 19 december 1980."

Bijgevolg kan wat u betreft evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Macedonische paspoort, uw geboorteakte, uw nationaliteitsbewijs en de paspoorten van uw echtgenoot en kinderen bevestigen uw identiteit en nationaliteit en die van uw gezinsleden, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Het proces-verbaal van de rechtbank van Eerste Aanleg met betrekking tot uw aanvraag tot een echtscheiding bevestigt uw verklaringen betreffende uw echtelijke problemen. Deze problemen zijn echter van louter intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Bovendien verklaarde u uiteindelijk te hebben afgezien van de echtscheidingsprocedure (gehoor CGVS I p. 4). De foto's en documenten aangaande het fietsongeluk van uw zoon E.(...) kunnen enkel uw verklaring bevestigen dat uw zoon op de parking voor een ziekenhuis een ongeluk met zijn fiets had. Uit geen enkel van deze documenten blijkt evenwel enige negatieve betrokkenheid van het ziekenhuis of

diens directie (gehoor CGVS p. 7). Uit het document van het parket dat naar aanleiding van dit ongeluk werd opgesteld, blijkt verder dat er geen tussenkomst van het parket nodig bleek aangezien er geen aanwijzingen waren dat er strafrechtelijke feiten werden gepleegd. Uit het door u neergelegde medische attest van 16 januari 2003 blijkt dat u omwille van echtelijke problemen aan een depressie lijdt waarvoor u een jaar werd gehospitaliseerd en verder werd opgevolgd. Uit niets blijkt evenwel dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 19 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers geven de tekst weer van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vullen dit aan met enkele theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht. Volgens verzoekers worden de feiten, met name de identiteit, de aanvraag tot echtscheiding, het fietsongeluk van de zoon, het feit dat tweede verzoekster naar aanleiding daarvan naar het parket is gegaan, de depressie van tweede verzoekster en het feit dat Y. aan zijn oor werd geopereerd, niet betwist. Vervolgens gaat verzoeker in op enkele vastgestelde tegenstrijdigheden. Met betrekking tot de inval van 2002 merken verzoekers op dat de verwerende partij en eerste verzoeker van de Alfa-eenheid spreken, maar dat verzoekster verklaarde niet te weten van welke dienst de mannen waren en eerste verzoeker er niet bij was. Eerste verzoeker gaf daarnaast na confrontatie toe dat hij eten en onderdak had geboden aan het UCK. Verzoekers stellen dat tweede verzoekster enkel had verklaard dat hij hulp had geboden en eerste verzoeker toen in detail getreden is waarbij de details volledig overeenkwamen met hetgeen tweede verzoekster had verklaard. Wat de volledige benaming van het FRD betreft, stellen verzoekers dat het *"gelet op de intellectuele capaciteiten van verzoeker"* (sic) niet verbaasd is dat hij niet wist wat de volledige benaming was.

Wat de inval van 2005 betreft, opperen verzoekers dat er verwarring is inzake de verblijfplaats van eerste verzoeker en het moment waarop hij naar huis terugkeerde omdat het reeds vijf jaar geleden is. Beide verzoekers geven echter wel de juiste omstandigheden en tijdsperiode aan, met name de periode van zwangerschap, miskraam, inval door gewapende mannen,...

Aangaande het fietsongeval stellen verzoekers dat uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat eerste verzoeker niet de intellectuele capaciteiten noch een goed geheugen heeft. Tweede verzoekster wist immers wel de naam van de advocaat. Verzoekers kan niet worden verweten dat zij het irrationeel gedrag van de gevangenisdirecteur niet kunnen verklaren en zij stellen: *"Zij konden simpelweg hun relaas geloofwaardiger maken door te stellen dat hun zoon iets mompelde en dat toen de directeur hem begon te slaan. Zij kozen er echter voor om de waarheid te vertellen. Verzoekers waren bij het handelen van de directeur zelf verbijsterd en gechoqueerd."*

De familiale kwestie wordt volgens verzoekers niet betwist. Verzoekers benadrukken dat de familie hen zeker zou vinden. Als Albanese minderheid in Macedonië zijn er niet zoveel vestigingsplaatsen mogelijk en kan binnen de gemeenschap een gezin gemakkelijk opgespoord worden.

Verzoekers besluiten dat zij behoren tot een sociale groep die aanspraak kan maken op asiel aangezien ze enerzijds worden nagezeten door de eigen familie en anderzijds omdat ze een aantal keren het slachtoffer zijn geweest van gewapende gemaskerde mannen. Gelet op de onrechtvaardige behandeling in het ziekenhuis en de afwijzing van hun klacht, zien zij niet in hoe ze bescherming kunnen vinden bij de eigen overheid. Verzoekers verwijzen hierbij naar een aantal citaten uit de rapporten die door de verwerende partij aan het administratief dossier werden toegevoegd.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissingen besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas. De motieven van de bestreden beslissing stellen, wat de arrestatie en ondervraging van eerste verzoeker in 1992 betreft, dat deze feiten te ver in het verleden gesitueerd zijn om heden alsnog te kunnen getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Met betrekking tot het beweerd optreden van de Alfa-eenheid in 2002 op grond van de verdenking van hulp aan het UCK, wordt verwezen naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Alfa-eenheid slechts in 2005 werd opgericht. Bovendien had eerste verzoeker aanvankelijk beweerd nooit hulp te hebben geboden aan het UCK, terwijl zijn echtgenote aangaf dat eerste verzoeker hen met voedsel en kledij had geholpen, hetgeen eerste verzoeker slechts na confrontatie toegaf. Verder bleek eerste verzoeker niet op de hoogte van de volledige naam van de partij waarvan hij lid beweerde te zijn en wordt de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen op de helling gezet door omissies en tegenstrijdigheden met betrekking tot het incident van 2005, waarvan eerste verzoeker spontaan geen gewag maakte. Ook betreffende het fietsongeluk van hun zoon I. verklaarde tweede verzoekster dat dit één van hun vluchtredeken was, terwijl eerste verzoeker dit aanvankelijk niet vermeldde en hierover na confrontatie allerlei ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Ten slotte legde eerste verzoeker over zijn problemen met de elektriciteitsfirma verklaringen af die niet overeenstemmen met de door hem voorgelegde stukken.

2.4. Waar verzoekers voorhouden dat de feiten niet worden betwist, merkt de Raad op dat bepaalde gegevens en gebeurtenissen, zoals hun identiteit van en bepaalde tegenslagen waarmee het gezin werd geconfronteerd inderdaad niet ter discussie staan. Het komt echter aan de verzoekende partijen toe om aan te tonen dat deze elementen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en nèt daar overtuigen verzoekers geenszins.

2.5. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.6. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Er mag bij uitstek worden verwacht dat hij geloofwaardige verklaringen aflegt betreffende de ervaringen die aan de basis liggen van zijn vlucht.

2.7. Wat de beweerd inval van 2002 betreft, blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoeker zelf had verklaard dat zijn echtgenote en de kinderen in 2002 door de Alfa-eenheid werden geslagen omdat ze hem zochten (stuk 11, gehoorverslag eerste verzoeker I CGVS 29/03/2010, p. 5). Ook tijdens het tweede gehoor bevestigde eerste verzoeker meermaals dat het in 2002 de Alfa-eenheid betrof (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker II CGVS 19/07/2010, p. 3). Uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de Alfa-eenheid slechts in januari 2005 werd opgericht als een snelle interventie-eenheid tegen straatcriminaliteit (stuk 20, Landeninformatie, SRB Macedonië – Beschermingsmogelijkheden, p. 65). De door verzoekers aangehaalde verschoningsgronden voor hun 'onjuiste' verklaringen, met name het feit dat eerste verzoeker bij deze inval niet thuis was en zijn echtgenote niet wist bij welke dienst de gemaskerde mannen hoorden, kan de verklaringen van eerste verzoeker, zoals ze uit het gehoorverslag blijken, niet ombuigen. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker zijn arrestatie van

1992 ook al toeschreef aan de Alfa-eenheden van Kumanovë (stuk 16, Vragenlijst eerste verzoeker, p. 2). De commissaris-generaal kon bijgevolg op goede gronden besluiten dat aan het verzoekers' relaas over de politie-acties waarvan zij het voorwerp waren weinig geloof kon worden gehecht.

2.8. Over de vraag of verzoeker hulp had verleend aan het UCK, lopen de verklaringen van beide verzoekers sterk uiteen. Eerste verzoeker ontkende meermaals uitdrukkelijk enige hulp te hebben geboden of enige band te onderhouden met het UCK (stuk 11, gehoorverslag eerste verzoeker I CGVS 29/03/2010, p. 5). Ook na herconvocatie bevestigde verzoeker aanvankelijk dat hij het UCK nooit geholpen had, maar daarvan enkel werd verdacht. Slechts na confrontatie met de andersluidende verklaringen van tweede verzoekster gaf eerste verzoeker toe dat hij plaats gemaakt had voor goederen van het UCK bij hem thuis. De Raad ziet niet in hoe deze manifeste tegenstrijdigheid kan worden goedge maakt door verzoekers' bewering dat de details van de verklaringen van eerste verzoeker overeenkomen met die van zijn echtgenote. Het is immers voor de Raad volstrekt onduidelijk welke details worden bedoeld, waardoor evenmin kan worden ingezien welke mededelingen van eerste verzoeker zouden overeenstemmen met de verklaringen van zijn echtgenote.

2.9. Met betrekking tot de partij waarvan eerste verzoeker beweert lid te zijn, mag minstens van hem worden verwacht dat hij weet waarvoor de afkorting staat waaronder deze partij bekend is. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker noch tijdens zijn eerste gehoor (stuk 11, gehoorverslag eerste verzoeker I CGVS 29/03/2010, p. 6), noch tijdens het tweede gehoor bij machte is weer te geven waarvoor de letters FRD staan (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker II CGVS 19/07/2010, p. 4). De eventuele beperkte intellectuele capaciteiten die verzoekers invoeren als verschoningsgrond voor deze onwetendheid kunnen niet worden aanvaard. Het weergeven van de naam van de partij kan voor een beweerd partijlid immers bezwaarlijk als een zware intellectuele uitdaging worden aanzien. Daarbij komt dat het loutere lidmaatschap geen bewijs vormt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.10. Wat de inval van 2005 betreft, stelt de Raad vast dat er niet enkel verwarring ontstond over de exacte verblijfplaats van eerste verzoeker maar dat tweede verzoekster de inval van 2005 pas voor het eerst vermeldde tijdens haar gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 11, gehoorverslag tweede verzoekster I CGVS 29/03/2010, p. 6), terwijl eerste verzoeker tijdens zijn gehoor aldaar zelfs ontkende - op de feiten van 1992 en 2002 en de recente problemen met de elektriciteitsmaatschappij na - ooit andere problemen met de autoriteiten te hebben gehad (stuk 11, gehoorverslag eerste verzoeker I CGVS 29/03/2010, p. 12) en slechts na herhaaldelijke vragen tijdens zijn tweede gehoor over deze inval enkele uiterst vage verklaringen aflegt (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker II CGVS 19/07/2010, p. 2-3). Deze vaststelling volstaat reeds om de verklaringen van verzoekers over deze inval als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Bovendien blijken verzoekers niet bij machte een enigszins gelijklopende chronologie weer te geven van de evenementen in de nasleep van de inval van 2005. De versies betreffende het moment van thuiskomst van verzoeker, het ogenblik waarop tweede verzoekster zich voor zwangerschapscomplicaties als gevolg van de mishandelingen bij de inval liet onderzoeken en het tijdstip waarop het vooroverleden kind door tweede verzoekster werd gebaard, lopen sterk uiteen (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker II CGVS 19/07/2010, p. 5-6; stuk 5, gehoorverslag tweede verzoekster II CGVS 19/07/2010, p. 8). Van asielzoekers mag echter worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van hun vlucht uit hun land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeven, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. De door verzoekers aangevoerde verschoningsgrond, met name dat het feiten van vijf jaar geleden betreft, is onaanvaardbaar, gelet op de zware impact die het verlies van een ongeborn kind op verzoekers' gezin heeft gehad en aangezien dit blijkens hun relaas mede-aanleiding was om hun land van herkomst te verlaten.

2.11. Het feit dat eerste verzoeker aanvankelijk geen gewag maakte van het fietsongeval en het wansmakelijke wedervaren waarvan hun zoon I. slachtoffer werd, kan niet aan zijn gebrekkige intellectuele capaciteiten en geheugen worden toegeschreven. Blijkens de gegevens van het administratief dossier legde eerste verzoeker immers reeds tijdens zijn eerste gehoor stukken neer omtrent dit fietsongeluk (stuk 18, Documenten, 30, documenten mbt accident zoon I.), maar liet hij na het ongeval en het wedervaren in het ziekenhuis als gevolg van dit ongeval te vermelden als één van de redenen voor hun vlucht, terwijl tweede verzoekster dit wel deed (stuk 11, gehoorverslag tweede verzoekster I CGVS 29/03/2010, p. 7). Slechts na confrontatie met dit onderscheid, maakte ook eerste

verzoeker melding van dit ongeval en het bijzonder dramatische incident erna (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker II CGVS 19/07/2010, p. 6-8). Met betrekking tot de aanwezigheid van eerste verzoeker bij het ongeval lopen de verklaringen van eerste verzoeker en zijn echtgenote uiteen (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker II CGVS 19/07/2010, p. 7; stuk 5, gehoorverslag tweede verzoekster II CGVS 19/07/2010, p. 2), waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin dit ongeval plaatsvond op de helling komt te staan. Het feit dat verzoeker aanvankelijk niets over het latere incident in het ziekenhuis had vermeld, staat haaks op de beweerde verbijstering van verzoekers naar aanleiding van het irrationele gedrag van de ziekenhuisdirecteur. Het feit dat zij voor dit irrationele gedrag geen verklaring kunnen bieden en hierover zelfs beweren de waarheid te hebben verteld, doet geen afbreuk aan de eenvoudige vaststelling dat verzoekers geen enkel stuk kunnen voorleggen dat erop wijst dat zij een strafprocedure hebben opgestart tegen de ziekenhuisdirecteur. Dit kan nochtans worden verwacht omdat deze directeur volgens hun beweringen hun zoon, een jong slachtoffer van een verkeersongeval in comateuze toestand zonder concrete aanleiding in het gezicht heeft geslagen. Het is weinig aannemelijk dat verzoekers, wier zoon van dergelijk totaal aberrant gedrag slachtoffer werd, niet met concrete documenten kunnen aantonen dat zij gerechtelijke stappen hebben ondernomen, hoewel zij hebben aangekondigd dat zij hierover stukken zouden neerleggen (stuk 5, gehoorverslag tweede verzoekster II CGVS 19/07/2010, p. 7).

2.12. Verzoekers' kritiek op het zogenaamd intern vluchtalternatief is louter gestoeld op hun blote bewering dat hun familie hen in Macedonië gemakkelijk zou kunnen opsporen. Zij leveren hiervan geen bewijs en gaan daarenboven voorbij aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat de problemen met de schoonfamilie van eerste verzoeker een interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter hebben en bijgevolg vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. Deze problemen houden geen verband met verzoekers' ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoekers tonen evenmin niet aan dat zij omwille van één van deze gronden verstoken blijven van de bescherming die door de lokaal aanwezige autoriteiten wordt geboden. Voor zover zij op grond van hun familiale problemen een reëel risico op ernstige schade menen te lopen, tonen zij, zoals gezegd niet aan dat deze problemen zich conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet in elk deel van het grondgebied van Macedonië manifesteren.

2.13. Waar verzoekers stellen dat hen asiel moet worden verleend omdat zij zouden behoren tot een bepaalde sociale groep, stelt de Raad vast dat zij niet preciseren tot welke sociale groep zij zouden behoren. Krachtens artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet kan er slechts sprake zijn van een sociale groep als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden of wanneer van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij deze opgeven omdat deze fundamenteel is voor de identiteit én de groep als afwijkend wordt beschouwd. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij tot dergelijke groep behoren waardoor hun vrees voor vervolging op die grond niet kan worden aangenomen.

2.14. Op basis van bepaalde citaten uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, leiden verzoekers af dat zij voor hun problemen geen bescherming zouden kunnen vinden bij hun eigen overheid. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal op afdoende wijze heeft gemotiveerd dat de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ongeloofwaardig is. Bijgevolg richten zij zich met hun kritiek op de beschermingsmogelijkheden niet op een motief dat de bestreden beslissing schraagt. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers met hun selectieve lezing van passages over politiegeweld en corruptie voorbijgaan aan de algemene teneur van het document in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Macedonië wel degelijk afdoende bescherming wordt geboden in geval van problemen (stuk 20, Landeninformatie, SRB Macedonië – Beschermingsmogelijkheden, p. 62-84). Verzoekers maken verder niet concreet aannemelijk dat zij in hun individuele geval voor hun problemen geen of een gebrekkige toegang zouden hebben gehad tot deze beschermingsmogelijkheden.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel en de schending van de plicht tot onpartijdigheid. Vervolgens voeren verzoekers de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003

tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals vervangen door artikel 24 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoekers blijkt er uit het gehoorverslag een zekere agressiviteit vanwege de interviewer en zaten eerste verzoeker en de interviewer op een verschillende golfengete waardoor eerste verzoeker niet werd gehoord, maar wel *“verhoord”*, terwijl van de verwerende partij mag worden verwacht dat zij haar vragen op een kalme en neutrale manier stelt. Nog volgens verzoekers onderbrak de interviewer geregeld de tolk en eerste verzoeker, waardoor het voor verzoekers heel verwarrend was. Immers, verweerster mag dan een aantal woorden Albanees spreken, het is nog altijd aan de tolk om correct en volledig te vertalen en om aan verzoeker de gelegenheid te geven volledig te antwoorden. Verzoekers besluiten met de melding dat *“zelfs de raadsman van verzoeker diende tussen te komen om te stellen dat zij het gesprek allerminst nog kon volgen en dat dit niet kon”*.

2.17. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekers tonen niet aan dat de voorwaarden voor de toepassing van het vertrouwensbeginsel in casu zijn vervuld, waardoor de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.18. Verzoekers destilleren uit het gehoorverslag een aantal onregelmatigheden die zouden hebben plaatsgevonden tijdens het gehoor. Het is de Raad echter onduidelijk uit welke elementen van het gehoorverslag de agressiviteit en het gebrek aan neutraliteit vanwege de dossierbehandelaar zouden blijken. Bij geen enkel van de 4 gehoorverslagen die in het administratief dossier werden opgenomen hebben verzoekers enige opmerking gemaakt, hoewel hen hiertoe telkens uitdrukkelijk de kans werd geboden. Enkel bij het tweede gehoor van eerste verzoeker gaf de raadvrouw een aantal inhoudelijke aanvullingen mee, die echter geen betrekking hadden op de wijze waarop het gehoor was verlopen (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker I CGVS 19/07/2010, p. 10). In elk geval kan op grond van verzoekers' blote beweringen dat er sprake zou zijn van agressiviteit en partijdigheid geen schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden afgeleid en kan niet besloten worden dat verzoekers' asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld. Het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

2.19. Er werd geen schending aangetoond van het aangevoerde koninklijk besluit, noch de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

2.20. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 48/2, 48/4, §1 en §2, a) en b) en 49/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt gemotiveerd en er enkel verwezen wordt naar de beslissing aangaande de vluchtelingenstatus. Verzoekers benadrukken dat hun identiteit en etnie niet wordt betwist en zij verwijzen naar een passage uit de informatie uit het administratief dossier over politiegeweld. Verzoekers stellen op grond van een arrest van het Hof van Justitie dat zij niet hoeven aan te tonen dat zij persoonlijk bedreigd worden, maar dat de bedreiging geacht wordt aanwezig te zijn wanneer er sprake is van willekeurig geweld in een aan de gang zijnde conflict. Verzoekers besluiten dat hen om die reden de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.21. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Kwalificatierichtlijn verstreek blijkens artikel van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop de door verzoekers geïmplementeerde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, meer bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, werd omgezet. De schending van de Kwalificatierichtlijn kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

2.22. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.23. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.24. Wat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming betreft, blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk hebben kunnen maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekers menen dat zij vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat verzoekers op hun blote bewering na geen enkel concreet element aanbrengen waaruit zou blijken dat er in Macedonië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/2, 48/4 of 49/3 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN